

ЕДИНСТВОТО НА ПРОТИВОСТОЯЩОТО

Ето едно противоречие.

Знам, че имам всичко необходимо. Налични са средствата и ресурсите за обезпечаване на живота – на моя живот, на твоя живот, на живота на целия китайски народ, на птичките и тревичките. Има достатъчно ресурс, в употреба на който, да вирее живота, това ми е ясно. Не че съм го проверила и доказала по някакъв метод, не че съм го прочела в някоя “умна” книга или пък някой ми го е казал. Това дори не е извод. То произтича от свойството на живота да се самозапазва.

В същото време почти постоянно преживявам недостиг на нещо си. Изразявам недостига си в търсене – разни стремежи, мераци, неспокойно въртене и усукване, за да изстискам повече от онова, което ми трябва.

Хем има достатъчно от всичко, хем все не ми стига.

Как се получава това?

Има си една дума, която в българския език е противоречие. Идва от противопоставяне и реч. Реч и анти-реч. Противоречието само говори за себе си, че се определя винаги в условие на противопоставяне на поне 2 елемента един срещу друг. Примерно топло и студено. Ако ми е топло – не може едновременно с това и да ми бъде студено. Ако твърдя, че ми е топло и студено едновременно, това е пример за противоречие. Ако обаче излезна от рамките на еднозначните позиции, мога да прозра, че щом противопоставени нещата, се определят едно чрез друго, то и двете съществуват едновременно, независимо от избраната позиция на ума ми. Видно е, че противоречието в действителност е израз на невъзможността на ума да възприеме за истина паралелното и едновременно съществуване на всички възможни варианти. Извън ограничението на ума възможностите са налични и едновременно проявени. Противоречия в действителност няма. Те служат само за определяне на гледните точки на ума, с което се постига разделяне на цялото. Със заемането на позиция се стига до избор на част от цялото и отделяне от съответната му противостояща част. Ето защо е възможно да знам, че има достатъчно ресурс за оцеляване на живота и същевременно да преживявам недостиг.

Противостоящите форми не могат да бъдат едновременно приети в реалността на един възприемаш ум. Умът избира своята позиция, с което предизвиква съответния отговор, който да балансира възникналата промяна и в тази среда двете се определят едно спрямо друго. Изгодата, която е важна за ума, го кара да се придържа към избраната позиция и да обърне гръб на съответстващата опозиция. Определя се едностранно, само спрямо предпочитаното от него, а опозицията бива отхвърлена, неприета, загърбена, игнорирана или напълно несъзнавана. Но опозицията неизменно съществува като отговор на заетата позиция. Те двете са едно цяло и са едно и също нещо с двойствено проявление. Само ума ги разделя, като си дава възможност да не съзнава отговорността за действията си. Със стремежа се поражда и неговия отговор, но ума не вижда себе си като причина за възникващия отговор и съответно не съзнава своята отговорност. А отговор за всяко движение винаги има, за да се запазва баланса във вселената. Дали човек съзнава, че за всяко действие си има съответстващ отговор или не, дали му изнасят последствията от делата му или не и дали се признава за причинител на тези последствия – няма никакво значение – отговора винаги е наличен и съзнаването на тази връзка се нарича отговорност.

Тогава защо все нещо не ми стига?

Не че ми е нужно да си обяснявам всичко, но на ума ми това му е необходимо, за да може да му предоставя причина да спре да търси. Просто ума така е устроен – да търси сигурност за живота по неговите си изпитани методи и не допуска случайни фактори да го променят. Нужни са обяснения и приемливи основания, за да бъде възприета една нова позиция. На мен това не ми трябва, но все още ума ми има ръководни функции и затова един от методите ми за работа с него, е да сключвам споразумения, които са основани на доверие, уважение и приемане. Така постигнатото споразумение се спазва от ума, защото е убеден в изгодата от него. Принуда, демонстрация на сила или каквато и да била манипулация, просто не вършат работа. Затова си правя услугата да изясня на ума си защо все търси разни работи с етикет “себе си”.

Всеотдайният индивидуум е удовлетворен. Е тва е!

- Да бъда удовлетворена означава да живея значителен, пълноценен живот. Да приемам себе си като цялостна и съвършена точно сега. Да не подлагам под съмнение себе си като значимо въплъщение на вселената и следователно, че имам на разположение всичкия ресурс и потенциал на средата, в която се проявявам.
- Да съм индивидуум означава, че съм цялостна, неделима и неотделна от всичко и нищо същност, независимо от преживяването на обстоятелствата от ума ми.
- Да съм всеотдайна означава да творя спонтанно живота в разположение на целия си ресурс и потенциал.

Всяко липсващо звено от горните три, води до недостиг. Всеотдайността е пътя към цялостта и радостта. В търсене на максимална изгода, ума се опитва количествено да я извлече, като се впуска в множество дейности, които му носят наслада. Като се създават голям брой връзки с ниско качество, се създава хаос.

Хаосът е израз на липсващата съзнателна връзка между нещата от живота и човека като "виновник" за тяхното генериране. Невиждането на връзка от преживяванията до мен, като техния причинител, ме поставя в среда на хаос. В хаоса влагам енергията си в различни отношения, с което силата ми отслабва, тъй като се разпръсва на посоки. Всеотдайността е свързана със съзнателна концентрация на ресурса, постоянство, търпение и яснота, че имам достатъчно от всичко, че аз съм творец и съм съвършена. Но в същото време аз съм разпръсната, не мога да събера мислите си и да ги фокусирам в едничката дейност, която извършвам в момента. Пръскам енергията си в количествения хаос, който дори не съзнавам, че съм създала сама за себе си. И все нещо не ми стига, защото търся да извлека само изгода, а изгодата е половината от цялото. Другата половина е причината за недостига, защото каквото и да постигам, то е обусловено от стремежа ми към едната част от цялото – към стремежа да защитя позицията си като правилна. Но заемайки позиция, аз загърбвам опозицията и нарушавам директната си връзка с цялостта на живота. Това е мой избор – едностранност, за да ми послужи на целите и очакванията. Очаквам да успея да постигна щастие и все правя разни неща в тази посока, но нито една цел не ме удовлетворява трайно. Като не съвпадне очакваното с преживяното, ставам недоволна. Недоволството поражда нужда от удовлетворение, нуждата е израз на недостиг. И кръга се затваря.

Концентрираното влагане на енергия в определена дейност, довежда естествено до пълнота на живота, до достатъчност и състояние на радост. Да се концентрирам означава да събера енергията си, дето я разпилявам във всякакви посоки и да я вложа във настоящата си дейност, без загуба на ресурс. Без да мисля, без да пресмятам или да се страхувам. Просто да правя каквото правя – изцяло отдадена. По този начин каквото и да върша, обръщам внимание на всеки елемент, обитавам тялото си, което ми служи за изпълнение на действието, наблюдавам целия процес в пълнота. И силата ми се събира в настоящето и ме изпълва и започва да прелива като радост.

Всеотдайността е свързана със липсата на всеотдайност във обща среда. Човек може едновременно да бъде източник и на двете – въпрос на избор, самоорганизация и явно изразено намерение за поемане на отговорността за последствията. Всеки за себе си, колкото му стиска, когато е готов.

Неописуемо е. А то не е ново, не е нищо което съм открила и което си мисля че е общовалидно – просто всичко това мина през мен и аз го видях и се опитах да го вложа в думи. Както каза една приятелка – накарай някой да ти говори за неназовимото и той ще млъкне. Е опитах...сега ще млъкна, че ме обзема усещането че нищо не казах.

София,
02.10.2007